

Het Verleden in Verhalen

Nimrodstraat 115

Dit is in de Nimrodstraat. Onmiskenbaar. Niet alleen omdat ik het weet, maar je ziet het aan het muurtje. Zo'n 'dakje' van schuin gemetselde bakstenen heeft geen enkele andere straat in de Hazenkamp.

Links staat mijn moeder, voor ons huis op nummer 115. Eind jaren 40, begin 50 moet het zijn. Mijn vader fotografeerde voor zijn plezier. De aanleiding voor deze foto ken ik niet, maar aan de kleding te zien was het vast een zondag of een feestdag. Naast mijn moeder staat mevrouw Nieuwkamp van nummer 117. We hebben tot december 1956 in de Nimrodstraat gewoond.

Mijn moeder was zwanger van mijn jongste broer Rob en het huis werd te klein. Ik was ruim anderhalf. We verhuisden naar de nieuwbouwwijk in de Hatertse Hei op de verjaardag van mijn broer Tom, ruim vijf jaar ouder dan ik.

Aan die verhuizing herinneren nog de washandjes die mijn broers Jaap en Tom kregen voor deze gelegenheid. Rood met witte streepjes en ruitjes voor Tom. Eenzelfde stel in blauw voor Jaap. Ze zijn ooit bij mij terecht gekomen en ik heb ze nog steeds.

Later zijn we naar Den Bosch verhuisd en heb ik zelf op verschil-

lende plaatsen in Nederland gewoond. Maar na veertig jaar heb ik toegegeven aan mijn heimwee en ben ik teruggekomen naar Nijmegen. De washandjes van bijna zestig jaar oud zijn weer terug in de Hazenkamp en hebben nu hun eigen verhaal.

Lutje Niemantsverdriet.

Heeft u ook herinneringen of verhalen die u wilt (laten) vastleggen? Kijk voor informatie en meer verhalen over de Hazenkamp op www.lutjeniemantsverdriet.nl

Wandelen in het Goffertpark. Mooie witte houten banken had je daar toen nog, zoals hier in het rosarium. Nu vervangen door het vandalismebestendige soort... Toch een soort van verloren onschuld. Foto uit 1956.

Hier was ik nog niet bij. Maar misschien zijn er nog wijkbewoners die de familie Niemantsverdriet herkennen. Van links naar rechts Tom, mijn moeder, Gertjan, Nelleke, Hans, Jaap, mijn vader. Foto uit 1950.

Raad eens wat er in het buikje van deze flinke kerel zit? Een heel bord spruitjes! De beloning voor het leeg eten van zijn bordje was namelijk dat Tom (vijf jaar) zijn nieuwe kleine zusje even vast mocht houden. Wat hij niet voor mij over heeft! Zelf ben ik nog steeds niet dol op spruitjes. Foto uit 1955.

